

Jaroslava Hofmanová

SKLENĚNÝ

MOST

soubor povídek
a životních příběhů

OBSAH

Babiččina tajemná vůně.....	4
Byt paní Rosalindy	6
Mrtvý do rakve nepatří	8
Skleněný most.....	11
Kupte si los	13
Příběh starých fotografií	14
Kdoví, jestli ho stihnu pochovat.....	16
Prodavačka mušlí.....	19
Smrtící skála	21
Noc otevřených dveří.....	23
Poslední písnička	25
Řidič pohřebního vozu.....	27
Tajemný fotograf.....	29
Znamení snů	31
Prababiččin náramek.....	33
Negativní energie.....	37
Rozmazané fotografie	39
Maminčin duch	40
Stolek plný vzpomínek	42
Další e-knihy autorky	44

Jaroslava Hofmanová

SKLENĚNÝ

MOST

soubor povídek
a životních příběhů

1. vydání

vydáno v lednu 2020 jako 94. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-163-3 (epub)

ISBN 978-80-7570-164-0 (mobi)

ISBN 978-80-7570-165-7 (pdf)

BABIČČINA TAJEMNÁ VŮNĚ

Kdysi dávno jsem pravidelně každé velké prázdniny cestovala autobusem k babičce do vzdáleného Chebu, kde jsem si celý měsíc prázdniny nádherně užívala. Jezdila jsem tam nesmírně ráda, protože moje babička Anička byla laskavá, moudrá a milovala mě. Podstrojovala mi nejlepší dobroty, brala mě s sebou na zmrzlinové poháry do cukrárny, pečovala o mě jako oko v hlavě a u ní v bytě to navíc tak krásně všechno vonělo!

„Babi, co ti to tady voní?“ Sondovala jsem pátravě pokaždé, sotva jsem otevřela dveře a vešla, ale babička jen mávala ledabyle vrásčitou rukou.

„Coby? Asi pivoňky, co kvetou dole pod oknem.“

„Ba ne,“ odporovala jsem tvrdohlavě. „Takhle ti voní všechno, vlasy, šaty, skříň i peřiny. Není to nějaká aviváž?“ Babička krčila útlými rameny.

„Kdepak, děvenko, já žádnou nepoužívám, zanáší „šneka“ v pračce. To budou určitě nějaký kytky zvenku!“ No, byla jsem jako dítě dost zvědavá a snažila jsem se přijít té záhadě na kloub. Vyběhla jsem na nespoutaně na rozkvetlou zahradu a čichala ke všem kytkám i keřům, co se mi dostaly pod ruku. Tajemnou vůni se mi však vypátrat bohužel nepodařilo ani na zahradě, ani nikde jinde, cítila jsem ji jen u babičky v bytě. Byla velmi příjemná, trošku kořeněná, jakoby z nějakých bylinek, ale babička žádné doma nesušila, ani nepoužívala. Podivná vůně se pro mě tak stala velkou záhadou. Jednoho zasněženého prosincového večera, když jsem seděla s maminkou doma u televize, se najednou tajemná vůně objevila v našem bytě. „Cítíš to, mami?“ Zeptala jsem se popleteně maminky, když jsem vůni natáhla do nosu.

„Ano,“ přikývla také dost udiveně. „Co to je vůni? Já ji znám!“

„Takhle voní babička,“ konstatovala jsem trochu stísněně, protože mě přepadl podivný neklid. Rozhlédla jsem se, protože se mi náhle zdálo, že babička je blízko nás. Kde se jinak by se tady ta její vůně vzala? Babička u nás samozřejmě nebyla a mě se jí najednou chtělo zatelefonovat, zaslechnout známý konejšivý hlas. Jenže babička byla už pár dní nemocná, dostala zápal plic a ležela ve špitále, navíc byl už pozdní večer, tak jsem si říkala, že už spí. „Nechám to na ráno,“ slibovala jsem si, „ráno jí zavolám.“

Splnit slib jsem však nikdy nemohla, i kdybych chtěla sebevíc. Ráno jsme totiž dostaly zprávu, že babička před půlnocí zemřela. Vzpomněly jsme s maminkou ihned na tajemnou vůni, která se v bytě před půlnocí objevila. Napadlo nás, že se s námi takhle babička přišla rozloučit, a že už tu její vůni nikdy neucítíme. Ale není tomu tak. Je to zvláštní, ale pravidelně každý rok pravidelně v den výročí její smrti se tajemná vůně u nás doma objeví a my si říkáme, že nás babička tímhle stylem chodí navštěvovat. Možná se najde někdo, kdo tomu nevěří, ale my ano. Tu vůni s maminkou cítíme obě a vždycky jakmile se objeví, zapálíme starou voskovou svíčku a společně na babičku s velkou láskou v srdci vzpomínáme.

BYT PANÍ ROSALINDY

Na palmovou rivieru jezdím se svojí sestrou Magdou pravidelně každý rok. Pokaždé na jiné místo, avšak se stejnou cestovní kanceláří. Ubytování bylo dříve na jedničku s hvězdičkou, v příjemném moderním apartmánu.

Jenže tentokrát jsme se ocitli v nezvyklém starším bytě, který se naházel v prvním patře, přímo nad cestovní kanceláří. Byl vcelku prostorný, měl pěkně vybavenou kuchyně, ložnice měla postel s nebesy a vyřezávanou pelest, stylově zařízený obývací pokoj a zašlým francouzským oknem prosvítal úžasný výhled na modrou mořskou hladinu. Překvapilo nás to mile, byla to docela změna. Zabydly jsme se rychle a s elánem vyrazily na blízkou pláž, abychom si užily moře hned od začátku dovolené. Jenže jsme se vrátily z koupání, chtěly si ohřát guláš v konzervě a zjistily jsme, že nefunguje sporák. Když se otočilo knoflíkem, plyn kapku zasyčel, když jsme škrty zapalovačem, hořák nepříjemně bouchnul a vzápětí zhasnul. Nedalo se na něm nic uvařit. Namazaly jsme si tedy jen kus chleba se sýrem a druhý den ráno zašly do cestovní kanceláře, aby nám sporák opravili. Česká delegátka Katka si nás nejistě prohlédla, pak zakroutila rozpačitě načesanou hlavou.

„To snad není možné, vždyť jsem byt před vaším příjezdem kontrolovala, protože už zde nikdo dlouho nebyl ubytovaný a vše se zdálo v pořádku. Sporák fungoval, plynová bomba byla plná.“

Nicméně ještě ten den nám poslala opraváře, který zjistil, že bomba sice plná je, ale všechny plynové hořáky jsou ucpané, takže vše opravil. Jenže další den, když jsme se vrátily z výletu ze San Benedeta, jsem zmáčkla vypínač a ozvala se rána. Prasklá žárovka se roztříštila snad na tisíc kousků, jen taktak, že nás střepy nezranily, takže jsme co nevidět opět stepovaly v cestovní kanceláří. Delegátka Katka zbledla hned, jak

nás spatřila. „Potřebujete něco? Co se stalo dnes?“ Přišlo nám to jako docela divně formulovaná otázka, nicméně pověděly jsme, co máme na srdci. Delegátka srdceryvně vzdychla.

„Pošlu vám zas údržbáře, on se na to koukne. Nechtěly byste se radši přestěhovat?“

„Nechtěly,“ bafla jsem bez rozmyšlení. Katka jen zamyšleně přikývla hlavou. Ještě ten samý den byla žárovka vyměněná, ale vzápětí praskla další v koupelně, pak v ložnici. A to nebyl konec. Vracely jsme se z nákupu a vytřené dlaždice na podlaze byly najednou jako pocukrované jemňoučkým písečkem, takže jsem uklouzla a málem si zlomila nohu. Letěla jsem opět do kanceláře.

„Nevím, kde se tam ten písek vzal, nežli jsme odešly ven, tak jsem vytřela, dveře i okna byly zavřené. Nechápu to. Kdo má ještě od toho bytu klíče? Je možné, že tam někdo chodí, když jsme pryč? Můžete mi to nějak rozumně vysvětlit?“ Delegátka se plaše rozhlédla.

„Mohla bych, ale vy mi to asi nebudete věřit. Ten byt patřil staré paní Rosalindě, bydlela v něm celý život a majitel naší cestovní kanceláře ho mermomocí chtěl získat jako apartmán pro klienty, neb je velice prostorný a příjemný. Paní Rosalinda však jeho nabídky útrpně odmítala, nechtěla byt opustit, chtěla v něm dožít, přesto se mu ji podařilo z bytu vystrnadit do domu přestárlé. Předtím, nežli ji vystěhoval, byt proklela a nejspíš proto se tam dějí divné věci. Ubytováváme tam málokdy kdy. Nechcete se přeci jen přestěhovat?“ Vyměnily jsme si s Magdou výmluvné pohledy a nakonec jsme souhlasily. Chtěly jsme dovolenou prožít v klidu a ve zdraví a tady by to asi nešlo.

MRTVÝ DO RAKVE NEPATŘÍ

Před časem jsme s kamarády od nás z vesnice založili hudební kapelu „Staniol“. Byli jsme čtyři, Bohdan, Karel, já a Tom, který zpíval a skládal texty.

Občas jsme hráli na zábavě v místním kulturáku, ale jinak nic moc, nebyl o nás valný zájem. Štvalo nás to, protože jsme se chtěli proslavit.

„To by chtělo nějaký super nápad,“ drbal se na hlavě Tomáš, když jsme zkoušeli ve stodole jeho babičky. „Prostě musíme být originální! Natočit nějaký bombastický klip, aby všichni zírali!“ Karel se zamyšleně rozhlédl.

„Kluci, měl bych nápad. Mám v hlavě námět, ale je dost morbidní. Jeden kluk se zabije na motorce. Když bude mít pohřeb, půjdou ho všichni jeho kamarádi vyprovodit a na rozloučenou mu před zavřením víka dají do rakve pramen vlasů jeho dívky, která se zhroutila a leží na psychiatrii. To ho probudí k životu, protože jí hrozně miluje. Ožije a na motorce pro ni přijede.“ Karel se nostalgicky zasnul, holku sice v té době žádnou neměl, ale vlastnil motorku a rád se na ní proháněl. Ošil jsem se kapku, jako nápad to nebylo špatný.

„Jenže kde chceš sehnat rakev? Koupit jí?“

„No a proč ne, to se dá. Navíc je to investice, která se ti třeba vrátí, když se klip umístí v nějaké hitparádě.“ Souhlasili všichni. Tomáš tedy napsal text a v pohřebním ústavu jsme si koupili nejlevnější rakev, což nebyl žádný velký problém, pán, který nám ji prodával, se našemu požadavku vůbec nedivil, prý se to občas stává. Umístili jsme rakev do stodoly a dali se do natáčení klipu, jenže najednou to všechno začalo váznout. Problém byl v tom, že Karel si do rakve nechtěl lehnout.